

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: **SSO Agnieszka Wieczorek**

Protokolant: st.prot. sąd. Agnieszka Krzyżaniak

po rozpoznaniu w dniu 01 października 2014 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa **Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W.**

przeciwko **(...) Sp. z o. o. w likwidacji w P.**

o zapłatę

1. nakazuje pozwanej (...) Sp. z o. o. w likwidacji w P., aby zapłaciła powodowi tytułem należności dotyczących świadczeń pracowniczych wypłaconych na rzecz 72 pracowników pozwanego kwotę 270.714,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 21.135,99 zł od dnia 03.07.2013 r. do dnia zapłaty;
- 3.847,12 zł od dnia 12.07.2013 r. do dnia zapłaty;
- 5.484,00 zł od dnia 01.08.2013 r. do dnia zapłaty;
- 70.073,09 zł od dnia 14.08.2013 r. do dnia zapłaty;
- 9.546,42 zł od dnia 15.08.2013 r. do dnia zapłaty;
- 108.953,83 zł od dnia 23.08.2013 r. do dnia zapłaty;
- 166,82 zł od dnia 27.08.2013 r. do dnia zapłaty;
- 5.924,02 zł od dnia 28.08.2013 r. do dnia zapłaty;
- 42.802,50 zł od dnia 31.08.2013 r. do dnia zapłaty
- 2.280,14 zł od dnia 18.01.2014 r. do dnia zapłaty
- 501,00 zł od dnia 01.02.2014 r. do dnia zapłaty

2. kosztami postępowania obciąża pozwanego w całości i zasądza od niego na rzecz powoda kwotę 7.217,00 zł oraz nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 13.536,00 zł.

A. Wieczorek

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Okręgowego w Kaliszu powód Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. wniósł przeciwko (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w P. o zapłatę kwoty 270.714,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 21.135,99 zł od dnia 03.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 3.847,12 zł od dnia 12.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 5.484 zł od dnia 01.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 70.073,09 zł od dnia 14.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 9.546,42 zł od dnia 15.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 108.953,83 zł od dnia 23.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 166,82 zł od dnia 27.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 5.924,02 zł od dnia 28.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 42.802,50 zł od dnia 31.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 2.280,14 zł od dnia 18.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 501 zł od dnia 01.02.2014 r. do dnia zapłaty,

a także o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w związku z niewykonaniem przez pozwaną obowiązków pracodawcy dokonał na rzecz byłych jej 72 pracowników wypłaty świadczeń pracowniczych ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 270.714,93 zł. Powód wyjaśnił jednocześnie, że dochodzona kwota stanowi równowartość przyznanych świadczeń brutto i składa się na nią kwota netto świadczeń pracowniczych w wysokości 221.927,43 zł oraz kwota składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych w wysokości 48.787,50 zł. Powyższa kwota nie została przez pozwanego zwrócona, pomimo skierowania do niego wezwania do zapłaty, wobec czego konieczne było wniesienie pozwu na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Odnośnie odsetek powód wyjaśnił, że dochodzi ich od dnia następnego po dniu wypłacenia świadczeń byłym pracownikom, a jeśli idzie o składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz zaliczki na podatek dochodowy – od dnia następnego po dacie przekazania tych należności odpowiednio do ZUS i US (pozew – k. 2-8).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 maja 2014 r. (k. 241-241v) Sąd Okręgowy w Kaliszu uwzględnił żądanie zgłoszone pozwem.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty (k. 245-254) pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu w pierwszej kolejności podniosła zarzut podania przez powoda niewłaściwej wartości przedmiotu sporu i zażądała sprawdzenia jej przez Sąd. W jej ocenie powód nie wykazał aby wypłacił środki byłym pracownikom pozwanej. Oprócz tego pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda z uwagi na niewłaściwe umocowanie jego pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego A. R.. W ocenie pozwanej nie istnieją podstawy prawne do ustanowienia przez pełnomocnika dysponenta Funduszu – Marszałka Województwa (...), dalszego pełnomocnictwa. Oprócz tego pozwana podniosła zarzut braku właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Kaliszu do rozpoznawania sprawy. Odnosząc się do meritum pozwana wskazała, że nieuiszczenie przez nią dochodzonych przez powoda należności wynikało z przyczyn całkowicie od niej niezależnych, a w szczególności od recesji gospodarczej i załamania rynków. Wobec tego pozwana dodatkowo wniosła, by w przypadku

zasądzenia świadczenia Sąd rozłożył je na raty na podstawie art. 320 K.p.c. Pozwana powołała się przy tym również na przepis art. 23 ust. 3 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, zgodnie z którym dysponent Funduszu może określić warunki zwrotu należności, w szczególności rozłożyć na raty, odroczyć termin spłaty należności lub odstąpić w całości lub w części od dochodzenia zwrotu należności, lub umorzyć w całości lub w części należności, po zaistnieniu sytuacji szczególnych opisanych szczegółowo w dalszej treści przepisu.

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2014 r. (k. 264-264v) Sąd Okręgowy w Kaliszu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Pismem procesowym z dnia 25 sierpnia 2014 r. (k. 276-281) powód w całości podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez pozwaną stwierdził, że jej trudna sytuacja ekonomiczna ma związek z ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej i wynika z niedołożenia przez nią należytej staranności. Okoliczności te nie stanowią jednakże przedmiotu niniejszego postępowania, zatem brak jest w ocenie powoda podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego w tym kierunku. Oprócz tego powód zauważył, że pozwana spółka nigdy nie kwestionowała samego roszczenia, ani jego wysokości. Wobec tego, w jego ocenie, zarzut podania niewłaściwej wartości przedmiotu sporu i wnioski o przesłuchanie wszystkich pracowników, którym wypłacono świadczenia, są bezpodstawne. Pozwany zauważył również, że powoływany przez pozwaną art. 23 przewiduje nie obowiązek, a uprawnienie, z którego skorzystać może jedynie dysponent Funduszu, a nie Sąd. Odnosząc się do zarzutu niewłaściwego umocowania powód zauważył, że żadne przepisy nie ograniczają prawa do ustanawiania pełnomocników procesowych na zasadach ogólnych Kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny .

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w P., wpisana do KRS od 18 sierpnia 2010 r. prowadziła działalność gospodarczą zatrudniając pracowników na podstawie umowy o pracę.

Postanowieniem z dnia 2 września 2011 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o.z uwagi na fakt, że jej majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Dni 3 marca 2013 r. nadzwyczajne zgromadzenie wspólników spółki podjęło uchwałę o otwarciu likwidacji spółki.

Dowód: informacja z KRS (k. 9-10).

Od lutego do lipca 2013 r. 72 byłych pracowników pozwanej spółki złożyło do powoda wnioski indywidualne o wypłatę świadczeń z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych obejmujących odprawy pieniężne. Po złożeniu wniosków należności przysługujące pracownikom pozwanej spółki zostały przez powoda obliczone i wypłacone, razem ze składkami na ubezpieczenie zdrowotne, składkami na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczkami na podatek dochodowy.

Terminy i kwoty płatności dokonanych na rzecz pracowników pozwanej spółki, a także Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i urzędów skarbowych zostały przedstawione w poniższych tabelach.

Na rzecz pracowników:

Numery pracowników według listy na kartach 11-12	Kwoty	Daty płatności
1-5	21.135,99 zł	2 lipca 2013 r.

6	3.847,12 zł	11 lipca 2013 r.
7-19	70.073,09 zł	13 sierpnia 2013 r.
20-23	9.546,42 zł	14 sierpnia 2013 r.
24-69	108.953,83 zł	22 sierpnia 2013 r,
70	166,82 zł	26 sierpnia 2013 r.
71	5.924,02 zł	27 sierpnia 2013 r.
72	2.280,14 zł	17 stycznia 2014 r.

Na rzecz ZUS i urzędów skarbowych:

<i>Numery pracowników według listy na kartach 11-12</i>	<i>Kwoty</i>	<i>Daty płatności</i>
1-6	5.484 zł	31 lipca 2013 r.
7-71	42.802,50	30 sierpnia 2013 r.
72	501 zł	31 stycznia 2014 r.

Dowody: wnioski indywidualne o wypłatę świadczeń (k. 13-155v), polecenia przelewów (k. 156-231), wykaz pracowników pozwanej zaspokojonych ze środków FGŚP (k. 11-12).

Pismami z 13 sierpnia i 9 września 2013 r. oraz 11 lutego 2014 r. powód Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. wezwał pozwaną (...) Sp. z o.o. w likwidacji w P. do zapłaty kwot w łącznej wysokości 270.714,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od szczegółowo wskazanych w pismach kwot i dat.

Dowody: wezwania do zapłaty wraz z dowodami doręczeń (k. 232-237v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, które uznał za wiarygodne i autentyczne, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, ich treść nie była podważana przez strony, i nie było podstaw by kwestionować je z urzędu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o przesłuchanie w charakterze świadków wszystkich 72 pracowników, którym powód wypłacił świadczenia na okoliczność ustalenia czy faktycznie otrzymali oni środki z Funduszu, a jeśli tak, to w jakiej wysokości. Pozwana wskazywała przy tym, że załączone do pozwu kserokopie

dokumentów nazwanych „Płatność szczegóły” nie stanowią wiarygodnego dowodu na to, że dany beneficjent środki otrzymał.

Z powyższym stanowiskiem pozwanej nie sposób się zgodzić. Powód ze szczególną starannością przygotował i przedstawił Sądowi kompletną dokumentację dotyczącą każdego z 72 byłych pracowników pozwanej, którym wypłacił świadczenia. W szczególności przedłożył kserokopię wniosków oraz wygenerowane komputerowo potwierdzenia dokonania przelewów. W świetle wątpliwości pozwanej to właśnie te ostatnie dokumenty mają szczególne znaczenie. Na każdym z nich wskazano na czyją rzecz, w jakiej kwocie i jakiego dnia dokonywany był przelew. O jego dokonaniu świadczy natomiast umieszczenie na każdym potwierdzeniu, w rubryce „stan” informacji o zrealizowaniu przelewu. Oznacza to, że skoro wydruk pochodzi z systemu komputerowego powoda to niemożliwe byłoby wygenerowanie potwierdzenia z taką adnotacją, gdyby przelew nie został zrealizowany. Podkreślić należy również, że każdy z powyższych dokumentów został podpisany przez Kierownika Oddziału ds. FGŚP. Wobec wiarygodności przedstawionych przez powoda dokumentów fakt wypłaty świadczeń przez powoda nie budzi wątpliwości.

Co istotne, także strona pozwana nie potrafiła wyjaśnić źródła swoich wątpliwości w tym zakresie. W szczególności na rozprawie dnia 1 października 2014 r. pełnomocnik pozwanej zapytana o to czy ma wiedzę, aby którykolwiek ze wskazanych świadków nie otrzymał należności od powoda, odpowiedziała, że wiedzy takiej nie posiada. W świetle tego oczywistym jest, że zgłoszony wniosek dowodowy zmierzał jedynie do przewleknięcia postępowania.

Sąd oddalił również wniosek pozwanej o przesłuchanie w charakterze strony członka zarządu spółki na okoliczność sytuacji finansowej spółki w roku 2013 i pierwszym kwartale 2014 r. oraz przyczyn likwidacji spółki. Na rozprawie dnia 1 października 2014 r. pełnomocnik pozwanej wyjaśnił, że wniosek ten ma na celu uzasadnienie możliwości zastosowania art. 23 ust. 4 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., 272 ze zm.). Zgodnie natomiast z tym przepisem dysponent Funduszu może określić warunki zwrotu należności, w szczególności rozłożyć na raty, odroczyć termin spłaty należności lub odstąpić w całości lub w części od dochodzenia zwrotu należności, lub umorzyć w całości lub w części należności, po zaistnieniu sytuacji szczególnych opisanych szczegółowo w dalszej treści przepisu. Uwadze pozwanej umknął jednakże fakt, że powyższe uprawnienie przewidziane zostało jedynie dla dysponenta funduszu, a nie dla Sądu orzekającego o zwrocie należności. W świetle powyższego nie można również zgodzić się z twierdzeniem, że Sąd ma prawo kontrolować stosowanie przez dysponenta powyższego przepisu. Skoro zatem Sąd nie mógł w niniejszej sprawie stosować wskazanego przepisu bez znaczenia dla rozstrzygnięcia było ustalenie, czy spełnione zostały przesłanki jego zastosowania przez Fundusz, a do tego w istocie rzeczy zmierzał oddalony wniosek dowodowy pozwanej.

Powyższy wniosek dowodowy nie miał również znaczenia dla rozstrzygnięcia w zakresie żądania rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 K.p.c. W ocenie Sądu już twierdzenia strony pozwanej, na których oparty został ten wniosek nie świadczą, by w niniejszej sprawie zachodziły szczególnie uzasadnione okoliczności, konieczne dla zastosowania powyższego przepisu. Strona pozwana powołuje się bowiem na kryzys gospodarczy dotyczący całą gospodarkę. Należy mieć jednak na względzie, że podmioty prowadzące działalność gospodarczą powinny przewidywać możliwość wystąpienia problemów z płynnością finansową. Jest to uzasadnione specyfiką obrotu gospodarczego, w ramach którego zachodzi konieczność ciągłego i świadomego ponoszenia ryzyka, co profesjonaliści powinni umieć przewidywać. Pozwana spółka nie powoływała się natomiast na żadne inne okoliczności, które w jej ocenie miałyby uzasadniać rozłożenie świadczenia na raty. Wobec powyższego wniosek dowodowy zmierzający do wykazania trudnej sytuacji finansowej pozwanej spółki pozostawał bez znaczenia dla oceny możliwości zastosowania art. 320 K.p.c.

Sąd zważył, co następuje .

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę roszczeń Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych przeciwko pracodawcom stanowią przepisy ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 158, poz. 1121 ze zm.). Zgodnie z art. 1 ustawa ta reguluje zasady, zakres i tryb ochrony roszczeń pracowniczych w

razie niemożności ich zaspokojenia z powodu niewypłacalności pracodawcy. Przepisy ustawy stosuje się w przypadku niewypłacalności pracodawcy będącego przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.) – (Art. 2 ust.1 ustawy). Zgodnie z art. 11 cytowanej ustawy, w razie niewypłacalności pracodawcy są zaspokajane roszczenia pracowników, o których mowa w art. 10, a także byłych pracowników. W myśl natomiast art. 12 ust.1 ustawy w razie niewypłacalności pracodawcy niezaspokojone roszczenia pracownicze, zwane dalej "roszczeniami", podlegają zaspokojeniu ze środków Funduszu. Zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne między innymi z tytułu wynagrodzenia za pracę, odprawy pieniężnej czy składek na ubezpieczenia społeczne (ust. 2). Wypłata świadczeń, w myśl art. 16 ust.1 ustawy, może nastąpić między innymi na podstawie wniosku pracownika lub byłego pracownika. Wniosek taki składa się marszałkowi województwa, który dokonuje wypłaty niezwłocznie po stwierdzeniu, że wniosek obejmuje roszczenia podlegające zaspokojeniu ze środków Funduszu. Wypłata świadczeń ze środków Funduszu powoduje, zgodnie z art. 23 ustawy, przejście z mocy prawa na marszałka województwa, działającego w imieniu dysponenta Funduszu, roszczenia wobec pracodawcy, likwidatora lub innej osoby zarządzającej majątkiem pracodawcy lub roszczenia do masy upadłości o zwrot wypłaconych świadczeń.

W niniejszej sprawie pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w P. nie zaprzeczyła, że wskazane w zestawieniu (k. 11-12) osoby były jej pracownikami oraz, że nie wypłaciła im należnych świadczeń pracowniczych. Powód przedstawił natomiast wiarygodne dokumenty w postaci podpisanych przez pracownika Funduszu potwierdzeń dokonania przelewów na rzecz byłych pracowników pozwanej. Należało zatem uznać, iż na powoda przeszło roszczenie byłych pracowników pozwanej o zwrot wypłaconych świadczeń.

Odsetek za zwłokę powód dochodził od dnia następnego po dniu wypłacenia świadczenia byłym pracownikom w kwocie netto, natomiast w odniesieniu do składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz zaliczek na podatek dochodowy – od dnia następnego po dacie przekazania tych należności do ZUS i US.

Dochodzenie odsetek w wyżej wskazany sposób jest zasadne. Na uwagę zasługuje chociażby słuszny pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z 10 lutego 2000 r. (sygn. akt II CKN 709/98), zgodnie z którym skoro pracownik w związku z opóźnieniem wypłaty wynagrodzenia za pracę, nie ma obowiązku wzywania pracodawcy do zapłaty, to ten sam reżim prawny obowiązuje w rozliczeniach FGŚP w stosunku do pracodawcy, którego byłym pracownikom Fundusz dokonał wypłaty świadczeń. Innymi słowy na Fundusz przechodzi wspomniane wyżej uprawnienie pracownika. Wobec tego przyjąć należy, iż datą, od której naliczane są odsetki za zwłokę jest dzień następujący po dniu wypłaty środków z Funduszu.

Należało zatem uznać, iż żądanie pozwu co do kwoty głównej jak i odsetek było w całości uzasadnione.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) z siedzibą w P. swoje zarzuty wobec żądania pozwu ograniczyła do twierdzeń zawartych w treści sprzeciwu z dnia 30 maja 2014 r. (k. 245-254).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda z uwagi na niewłaściwe umocowanie jego pełnomocnika procesowego – rady prawnego A. R.. Zgodnie z tezą forsowaną przez pozwaną przepisy prawa nie przewidują możliwości udzielenia przez marszałka województwa, jako pełnomocnika dysponenta Funduszu, dalszego pełnomocnictwa.

Powyższy pogląd jest całkowicie nieuzasadniony i wynika z niedostrzeżenia przez stronę pozwaną różnicy pomiędzy pełnomocnictwem materialnym unormowanym w przepisach Kodeksu cywilnego, a pełnomocnictwem procesowym, mającym swoje źródło w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

Kwestię reprezentacji Funduszu normują przepisy art. 24 wspomnianej już powyżej ustawy. W ich świetle dysponentem funduszu jest minister właściwy do spraw pracy (art. 24 ust. 2). W chwili obecnej sprawy z zakresu tego działu administracji rządowej należą do kompetencji Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Oprócz ministra prawo do

reprezentowania Funduszu mają również pełnomocnicy, działający w jego imieniu, w oparciu i w zakresie udzielonego pełnomocnictwa (art. 24 ust. 4).

W niniejszej sprawie strona pozwana przedłożyła poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię pełnomocnictwa udzielonego przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza dla M. W., Marszałka Województwa (...). Prawdziwość tego dokumentu nie budziła wątpliwości tak strony pozwanej, jak i Sądu. Wobec tego uznać należało, że Marszałek Województwa (...) jest należycie umocowany do działania jako pełnomocnik dysponenta Funduszu.

Strona pozwana zarzucała jednakże, że mimo, iż Marszałek Województwa jest pełnomocnikiem dysponentem Funduszu, to wobec braku podstawy prawnej, nie może udzielić dalszego pełnomocnictwa radcy prawnemu. Strona pozwana wydaje się jednakże nie zauważać, że wspomniane powyżej pełnomocnictwa mają różny charakter. W szczególności pierwsze z nich, udzielone Marszałkowi, ma charakter materialnoprawny i stanowi umocowanie do dokonywania czynności prawnych, w odróżnieniu od pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu, które ma charakter procesowy i jako takie stanowi umocowanie do dokonywania czynności procesowych. Z treści pełnomocnictwa udzielonego przez Marszałka wynika jednoznacznie, że chodzi o umocowanie do "wystąpienia przed sądami". Nieporozumieniem jest zatem powoływanie się przez pozwaną na przepis art. 106 K.c., który co prawda wprowadza ograniczenia w udzielaniu dalszych pełnomocnictw (tzw. substytucji), ale odnosi się tylko do pełnomocnictw materialnoprawnych, a nie procesowych. Innymi słowy Marszałek Województwa (...) nie udzielił w niniejszej sprawie dalszego pełnomocnictwa w rozumieniu art. 106 K.c., lecz pełnomocnictwa procesowego unormowanego w przepisie art. 86 K.p.c.

Wobec powyższego zarzut braku legitymacji powoda do występowania w sprawie należało uznać za całkowicie nieuzasadniony.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również wniosek pozwanej rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty. Jego podstawą był przepis art. 320 K.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwana spółka jest przedsiębiorcą prowadzącym na własny rachunek działalność gospodarczą. Prowadzenie takiej działalności wiąże się z ryzykiem recesji, lub innego rodzaju trudności gospodarczych, niezależnych od działań samego przedsiębiorcy. Wystąpienie takiej sytuacji nie ma jednak wpływu na obowiązek pracodawcy wypłaty świadczeń pracownikom. Trudna sytuacja finansowa pracodawcy bądź utrata przez niego płynności finansowej nie zwalnia go z obowiązku zapłaty wynagrodzenia za pracę zatrudnionym przez niego pracownikom. Okoliczności te mają związek z ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej, które obciąża przedsiębiorcę. Podmioty prowadzące działalność gospodarczą powinny przewidywać możliwość wystąpienia problemów z płynnością finansową, co jest to uzasadnione specyfiką obrotu gospodarczego, w ramach którego zachodzi konieczność ciągłego i świadomego ponoszenia ryzyka.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem omówione powyżej okoliczności nie są ze wskazanych powodów uznawane za wypadki szczególnie uzasadnione, o których mowa w przepisie art. 320 K.p.c. Wobec czego wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty nie zasługiwał na uwzględnienie.

Podobnie całkowicie niezasadny był wniosek pozwanej o zastosowanie przez Sąd przepisu art. 23 ust. 4 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Jak już wyżej wspomniano uprawnienie wynikające z tego przepisu zostało zastrzeżone jedynie dla dysponenta funduszu, a nie dla Sądu orzekającego o zwrocie należności.

Jeżeli chodzi o wniosek pozwanej o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu na podstawie art. 25 k.p.c., Sąd zważył, że na podstawie powyższego przepisu sąd może na posiedzeniu niejawnym sprawdzić wartość przedmiotu sporu oznaczoną przez powoda i zarządzić w tym celu dochodzenie. W niniejszej sprawie powód żądał zapłaty świadczenia

pieniężnego, zatem zgodnie z art. 19 § 1 k.p.c., żądana w pozwie kwota stanowiła wartość przedmiotu sporu. Sprawdzenie tej wartości w trybie art. 25 k.p.c. następuje w przypadku wątpliwości co do jej określenia przez powoda. W niniejszej sprawie ani treść pozwu i załączonych dokumentów, ani też treść sprzeciwu nie określała jakie są wątpliwości w zakresie określenia przez powoda wartości przedmiotu sporu. Wniosek pozwanej o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu był zatem całkowicie nieuzasadniony

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kreującego zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Zgodnie z nią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty te w niniejszej sprawie składały się: równowartość uiszczonej opłaty od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego w kwocie 7.200 złotych (§ 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Z uwagi na wynik procesu pozwaną obciążają również nieuiszczone dotychczas koszty sądowe poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa. Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, dalej u.k.s.c.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w wysokości 13.536 zł, którą Sąd, na podstawie powyższego przepisu, nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu.

SSO Agnieszka Wiczorek